

* **	🕯️	📍
19:57	18:41	י-ם
19:59	18:56	ת"א
20:00	18:49	חיפה
19:57	18:47	ב"ש

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי הרב יצחק גינזבורג שליט"א

אוצר הסיפור

"שויתי הוי' לנגדי תמיד"

ב' באייר (תפארת שבתפארת) הוא יום הולדתו של הרבי המהר"ש.

כל פעם שהיה נכנס משהו לרבי מהר"ש ליחידות, לפני כן החסידים או הגבאי הבחינו שהרבי לוקח מטפחת – היתה לו מטפחת מיוחדת, גדולה ויפה – ומניח אותה על השולחן בצורה מיוחדת, וכך נהג כל פעם לפני שמישהו נכנס ליחידות. לא ידעו בדיוק מה המנהג הזה, עד שהיה חסיד אחד, קצת חצוף, שנכנס בחשאי, בזמן שהרבי לא רואה, כשהמטפחת היתה על השולחן, והוא הרים את המטפחת וראה שמתחתיה יש קלף של מזוזה, ועל הקלף כתוב "שויתי הוי' לנגדי תמיד".

לומדים מזה שכל זמן שלא היה אף אחד בחדר, כל הזמן היה לרבי על השולחן את הקלף הזה שהיה כתוב עליו "שויתי הוי' לנגדי תמיד", אבל כשמישהו נכנס לא רצה שיראו זאת, אז כסה עם

כל הזמן היה לרבי על השולחן את הקלף הזה שהיה כתוב עליו "שויתי הוי' לנגדי תמיד"

המטפחת שלו.

יש עוד סיפור של "שויתי הוי'": גם בתוך המשקפים שלו היה כתוב כך – "שויתי הוי' לנגדי תמיד". רואים שהרבי מאוד הקפיד לקיים את ההלכה הראשונה בשולחן ערוך, שכל הזמן יהודי צריך לחשוב על ה' עומד לפניו. בחסידות כתוב שמצוה זו, היא כמו "שמע ישראל הוי' אלהינו הוי' אחד", שכנגד מדת התפארת-הרחמים, היות ששם הוי' הוא שם הרחמים – המדה השלישית בנפש.

(מתוך "סיפורי צדיקים")

אוצר הפרשה

"[ואהבת לרעך כמוך] אני הוי' – רפאך"

ידוע שחדש איר הוא ר"ת "אני הוי' רפאך", חדש של רפואה בכלל ורפואה טבעית בפרט. "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני הוי' רפאך" – בלי התערבות של רופאים, הכל ה', "לא אשים עליך". הביטוי "אני הוי' רפאך" מתחיל "אני הוי'" – "אני הוי'" הוא "רפאך".

כבר אפשר לתת רמז למה שאנחנו קוראים בתורה בפרשת אחרי-קדושים – ששם הכלל הגדול בתורה "לא תקם ולא תטר את בני עמך ואהבת לרעך כמוך אני הוי'". יש הרבה דרושי חסידות למה הסיום של "ואהבת לרעך כמוך" – שהוא ה"כלל גדול בתורה" – הוא "אני הוי'". הדבר הכי פשוט, שאהבה אמיתית, "כמוך" ממש, כמו שאמר אדמו"ר הזקן, היא על ידי הגילוי שבכל יהודי יש ניצוץ של ה' – הניצוץ מחבר אותנו – שכל יהודי הוא "אני הוי'". כל יהודי מגלה את ה"אני הוי'", רואה את ה"אני הוי'" בחבר שלו, וגם אצלי יש ניצוץ של "אני הוי'" – ככה מתחברים שני היהודים.

לעניננו אומר ש"אני הוי' רפאך" – מי שזוכה לגילוי של "אני הוי'", ה"כלל גדול בתורה", זוכה ל"רפאך", זהו מקור של רפואה, ממשיך את הרפואה. שייך באופן מיוחד לימי ספירת העומר שאנו בתוכם. רוב ימי ספירת העומר הם בחדש אייר, הכל קשור לחדש אייר, אבל הווארט של ספירת העומר הוא אהבת ישראל – קשור לתלמידי רבי עקיבא. כאן יש קשר מובהק בין "ואהבת לרעך כמוך" בספירת העומר, כלל התיקון, ל"אני הוי' רפאך" בחדש איר.

(משיעור אדר"ח אייר ע"ח)

אוצר קצר

ה' אייר – "כי מרחמם ינהגם"

מורנו הבעל שם טוב לימד שה' באייר הוא יום של אמונה במשיח והתקשרות אליו – שייך גם לזיהוי המשיח שבדור וההתקשרות אליו. בספירת העומר ה' באייר, הוא היסוד שבתפארת, שפנימיותה – מידת הרחמים. בשבוע התפארת מחפשים את הצדיק שהוא בעל הרחמים האמתיים על עם ישראל – מישהו שמרחם באמת על עם ישראל (בלב ובפועל ממש, "המעשה הוא העיקר"). אחרי שמחפשים אותו ארבעה ימים בתוכי, מכח האבות ומשה רבינו שבי, מודים שאני לא באמת הצדיק שמרחם על עם ישראל, אבל גם מודים שודאי יש צדיק כזה. ב-ה' באייר צריכים לזהות את הצדיק הזה ולהתקשר אליו. הצדיק הזה הוא המנהיג האמתי של עם ישראל, בו נאמר "כי מרחמם ינהגם". (כ"א ניסן ע"ח) יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

חיבור אמיתי ע"י גילוי ניצוץ משה רבינו

יש פרק אחד בתנאי שמוקדש לאהבת ישראל, פרק לב – אומרים שהוא הלב של התנאי – ושם הוא מסביר שבדי להגיע לאהבת ישראל אמתית צריך להתעלות מעל הגוף, כי הגופים מפרידים. מה שמפריד ביני לבינך הוא שיש לי גוף, צרכי הגוף, אני רוצה לאכול משהו, וברגע שאני רוצה לאכול משהו אני מפסיק להיות מקושר אליך. ההתחברות שמקבלים ממה רבינו היא שאנחנו מחוברים, רק אם מגלים את ניצוץ משה רבינו שבתוכנו.

שוב, שני יהודים יכולים להתחבר באמת – כמו שכתוב בפרק לב בתנאי – רק אם משה רבינו מתגלה בתוך כל אחד מהם. זה דווקא בעולם העשיה, "אף עשיתיו", בזמנים שלא רואים את המשה רבינו – אבל יש בכל אחד משה רבינו קטן. יש את החזון המפורסם של בעל הנועם אלימלך, שראה את הבעל שם

טוב מתחלק לששים ריבוא ניצוצות, ששים ריבוא בעל שם טובים קטנים – יש ניצוץ בעל שם טוב בכל אחד וניצוץ משה רבינו בכל אחד. יש אהבת ישראל אך לא די בכך וצריך אחדות ישראל. כדי להגיע לאחדות ישראל צריך גילוי ניצוץ משה – אז הנשמה משתחררת במובן מסוים מהגוף, ואנחנו יכולים להתחבר אחד לשני. ידוע הווארט המפורסם של היהודי הקדוש, שאם יש יהודים שווים – צווי יידן – זהו שם ה', אבל אם אחד למעלה מהשני זהו סוף פסוק. משה הוא ענו מכל אדם, וכתוב שבכל שהוא מקטין את עצמו גם הצל שלו – ההשתקפות בזולת, הקב"ה ("הוי' צלך") או החבר שלו – מקטין את עצמו. אם אני בשפלות היא פועלת הקטנה גם אצל החבר, שנינו נעשים יידן, כמו נקודת היוד, וצווי יידן מתחברים ונעשים שם הוי', "הוי' אחד" – אחד ממש.

(משיעור אור ל-ז' אדר ע"ה)

אוצר השו"ת

גם אהבת ישראל וגם אחדות ישראל

שאלה: מדוע יש צורך גם באהבת ישראל וגם באחדות ישראל?

תשובה: הרבי מסביר שהתוספת של אחדות ישראל על אהבת ישראל היא ברורה – בעוד שאהבה היא בין שנים, ישנו האדם וזולתו, הרי שאחדות הופכת את השנים למציאות אחת. אבל הרבי מדגיש שגם באחדות לבדה לא די – האחדות, שהופכת את האוהב והנאהב למציאות אחת, יכולה ליצור מצב בו יש התעלמות מהזולת ומצרכיו היחודיים. הרבי מביא כדוגמה מציאות בה אדם מגיע למסקנה שהיות והוא עצמו נוהג להסתפק במועט גם עבור חברו אפשר להסתפק במועט שהרי הם מציאות אחת.

באחדות ישראל הכל נכלל ב"אני" – כל היהודים מתאחדים למציאות אחת יחד איתי. לעומת זאת, באהבת ישראל יש התמקדות מלאה ורגישה ב"אתה", ביחודיותו ובצרכיו של הזולת. יש בזה מה שאין בזה.

(משיעור ב"א תמוז ע"ד)

אוצר הפתקם

כשהגעת למדת אין ממש, זה מביא אותך לאהבת ישראל אמתית, אהבת ישראל מוחלטת לכל אחד, גם הקל שבקלים שבישראל, שלמראית עין הוא הרבה יותר גרוע ממך, אך לא כך בהרגשה שלך – אתה מרגיש שהוא הרבה הרבה יותר נעלה ממך ושאין גרוע בעולם כמותך, כשאתה מבטל את עצמך לחלוטין.

כתוב ש"רחום" הוא שרחמיו מתעוררים מתוך ראית המצוקה ו"חנון" הוא מי שמרחם מתוך שמיעת המצוקה. יש משהו פנימי יותר בשמיעת המצוקה – ל"חנון" יש יכולת לשמוע את הזולת ולהבין את המקום בו הוא נמצא, ומתוך כך להשפיע לו בדיוק מה שהוא זקוק לו.

(משיעור ב"ב ניסן תשע"ט)

כתוב בשו"ע שכאשר מוכיחים צריך להדגיש שאני דואג לך. כמה שאני רוצה מדינה מתוקנת על פי תורה – העיקר הוא שאני דואג לך, לטובתך האמיתי בזה ובבא.

(משיעור י"ח כסלו ע"ה)